

<http://www.luju.ro/nepasarea-suprema-iccj-a-stabilit-abia-la-17-ianuarie-2023-primul-termen-al-r-ecursului-din-dosarul-unde-avocatul-alexandru-musatoiu-cere-anularea-hg-394-2020-privind-de-clararea-starii-de-alerta-inalta-curte-nu-da-doi-bani-pe-decizia-457-2020-prin-care-ccr>

NEPASAREA SUPREMA – ICCJ a stabilit abia la 17 ianuarie 2023 primul termen al recursului din dosarul unde avocatul Alexandru Musatoiu cere anularea HG 394/2020 privind declararea starii de alerta. Inalta Curte nu da doi bani pe Decizia 457/2020, prin care CCR a stabilit ca regimul starii de alerta nu trebuie sa le impiedice romanilor accesul la justitie. La fond, judecatoarea CATM Adina Pokker n-a mentionat in minuta respingerea actiunii pe lipsa de interes (Documente)

Scris de Valentin BUSUIOC | Data: 10.10.2021 16:26

Inalta Curte de Casatie si Justitie – condusa de **judecatoarea Corina Corbu (foto 1)** – n-are nicio apasare fata de faptul ca regimul Iohannis-Citu-Arafat prelungeste la nesfarsit starea de alerta, folosind-o ca pretext pentru noi si noi incalcati de drepturi si libertati fundamentale. Un exemplu al acestei nepasari este data la care ICCJ a stabilit primul termen al fazei de recurs dintr-un dosar in care este atacata Hotararea de Guvern nr. 394/2020 privind declararea starii de alerta: 17 ianuarie 2023 **(vezi facsimil)**.

Se intampla in **dosarul nr. 458/59/2021**, unde **avocatul Alexandru Musatoiu (foto 2) din Baroul Timis** cere anularea HG 394/2020 si a celorlalte hotarari de Guvern care au prelungit starea de alerta pana in aprilie 2021: 476/2020, 553/2020, 668/2020, 782/2020, 856/2020, 967/2020, 1065/2020, 3/2021, 35/2021, 393/2021. In caz ca va suna cunoscut numele avocatului, amintim ca Musatoiu i-a facut plangere penala primarului Timisoarei, Dominic Fritz, pentru incitare la ura impotriva romanilor nevaccinati **(click aici pentru a citi)**.

Revenind la speta de fata, va spunem ca la fond, in data de 20 mai 2021, **judecatoarea Adina Pokker (fosta**

Hanusz) de la Curtea de Apel Timisoara a respins actiunea avocatului Musatoiu atat pe fond, cat mai ales pe exceptia lipsei interesului. Totusi, oricat ar parea de surprinzator, judecatoarea Pokker nu a mentionat admiterea acestei exceptii in minuta sentintei.

Numărul dosarului: 458/59/2021

Numărul vechi al dosarului: -

Data formării dosarului la ÎCCJ: 28.06.2021

Data inițială a dosarului: 15.03.2021

Materia juridică din care face parte obiectul dosarului: Contencios administrativ și fiscal

Secție: Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Obiectul dosarului: anulare acte administrativ cu caracter normativ

Obiectele secundare ale dosarului: -

Stadiul procesual: Recurs

Stadiul procesual combinat: -

Părțile din dosar:

- MUȘĂTOIU ALEXANDRU-IOAN - Recurent (Reclamant)
- GUVERNUL ROMÂNIEI - Intimat (Pârât)
- MINISTERUL AFACERILOR INTERNE - Intimat (Intervenient în numele altei persoane)

Data emiterii ultimei comunicări (faza prealabilă judecătii): 10.08.2021

Data emiterii ultimei comunicări (faza prealabilă judecătii): 14.07.2021

Data emiterii ultimei comunicări (faza prealabilă judecătii): 14.07.2021

Sedințe de judecată:

Data de ședință	Ora de începere a ședinței	Detalii
17.01.2023	9:00	<ul style="list-style-type: none">Complet de judecată: Completul nr.1 NCPCNumărul documentului de soluționare: -Data documentului de soluționare: -Tipul documentului de soluționare: -Soluție: -Detalii soluție: -

Căi de atac:

Data declarării	Tip	Parte declarantă
31.05.2021	Recurs	MUȘĂTOIU ALEXANDRU-IOAN

Redam mai intai minuta sentintei nr. 294/2021 a Curtii de Apel Timisoara:

„Respinge actiunea formulata de reclamantul Musatoiu Alexandru Ioan in contradictoriu cu paratul Guvernul Romaniei. Admite cererea de interventie accesorie formulata de catre intervenientul Ministerul Afacerilor Interne in interesul paratului Guvernul Romaniei. Fara cheltuieli de judecata. Cu recurs in termen de 15 zile de la comunicare, recurs ce se va depune la Curtea de Apel Timisoara. Pronuntata azi, 20.05.2021, prin punerea solutiei la dispozitia partilor prin mijlocirea grefei instantei”.

Revenind la Inalta Curte: stabilirea unui termen atat de indepartat pentru solutionarea unui dosar nu reprezinta altceva decat impiedicarea accesului cetatenilor la justitie – drept prevazut atat de Constitutia Romaniei (art. 21), cat si de Conventia Europeana a Drepturilor Omului (art. 6 si art. 13). De altfel, insasi Curtea Constitutionala a Romaniei, in Decizia nr. 457/2020, a stabilit ca Parlamentul ar fi trebuit inca de la inceput sa includa in Legea 55/2020 prevederi pentru ca justitiabilii sa poata beneficia de judecarea in regim de urgenta a actiunilor indreptate impotriva hotararilor de Guvern privind instituirea si prelungirea starii de alerta.

Iata ce spune CCR in Decizia 457/2020:

„60. Fata de considerentele retinute, Curtea constata ca prin incuviintarea de catre Parlament a masurilor adoptate prin hotararea Guvernului de instituire a starii de alerta (ceea ce semnifica, in sine, un control asupra acestui act al Guvernului) se creeaza un regim juridic confuz al hotararilor Guvernului, de natura sa ridice problema exceptarii acestora si, astfel, a sustragerii lor de la controlul judecatoresc in conditiile art. 126 alin. (6) din Constitutie, cu consecinta incalcarii prevederilor art. 21 si art. 52 din Constitutie, care consacra accesul liber la justitie si dreptul persoanei vatamate de o autoritate publica.

61. Conchizand, Curtea retine ca sunt intemeiate criticile formulate de Avocatul Poporului, cu consecinta

neconstitutionalitatii art. 4 alin. (3) si (4) din Legea nr. 55/2020 in raport cu prevederile art. 1 alin. (4), art. 21, art. 52, art. 108 si art. 126 alin. (6) din Constitutie, intrucat, prin aceste texte de lege: Parlamentul cumuleaza functiile legislativa si executiva, situatie incompatibila cu principiul separatiei si echilibrului puterilor in stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constitutie; se denatureaza regimul juridic al hotararilor Guvernului, ca acte de executare a legii, consacrat de art. 108 din Constitutie; **se creeaza un regim juridic confuz al hotararilor Guvernului, de natura sa ridice problema exceptarii acestora de la controlul judecatoresc in conditiile art. 126 alin. (6) din Constitutie, cu consecinta incalcarii prevederilor art. 21 si art. 52 din Constitutie, care consacra accesul liber la justitie si dreptul persoanei vatamate de o autoritate publica**".

Judecatoarea fondului a tratat lejer Decizia CCR 457/2020

De altminteri, decizia de mai sus a Curtii Constitutionale a fost invocata de catre Alexandru Musatouiu in actiunea impotriva celor 11 HG-uri, petentul argumentand faptul ca romanii trebuie sa aiba acces efectiv la mecanismul de contencios administrativ, astfel incat sa poata obtine o hotarare judecatoreasca definitiva impotriva unei hotarari de Guvern inainte ca acea HG sa inceteze a-si produce efectele. In caz contrar, starea de alerta risca sa se eternizeze, iar astfel exceptia sa devina regula. In plus, prelungirea starii de alerta a devenit inutila, cata vreme s-a dovedit ca ea a adus mai mult rau decat bine: numarul infectarilor si al deceselor a scazut drastic fata de anul trecut, dar pagubele suferite de economie au fost disproportionat de mari in raport cu protejarea sanatatii publice pe care Guvernul pretinde ca o urmareste prin mentinerea starii de alerta, a explicat avocatul.

Totodata, avocatul Musatouiu a remarcat ca prima hotarare de Guvern (394/2020) a fost aprobata printr-o hotarare a Parlamentului (2/2020) pe care CCR a declarat-o neconstitucionala prin Decizia nr. 457/2020, motiv pentru care i-a cerut instantei sa darama intregul esafodaj al starii de alerta. In replica, judecatoarea Adina Pokker i-a explicat ca HG 394/2020 a fost emisa in baza Legii nr. 55/2020, nu a Hotararii Parlamentului nr. 2/2020. Or, prin Decizia 457/2020, Curtea Constitutionala a declarat neconstitucional doar mecanismul aprobarii unei hotarari de Guvern de catre Parlament, nu si art. 4 alin. 1 din Legea nr. 55/2020, care permite instituirea si prelungirea starii de alerta prin HG-uri, a continuat Pokker.

Toti ochii pe ICCJ

Nu incheiem inainte de a va aminti nepasarea cu care Inalta Curte trateaza acest dosar, stabilind primul termen al recursului abia peste doi ani. Totusi, judecand la rece, nu ar trebui sa ne miram, din moment ce, ani de-a randul, aceeasi instanta suprema a incalcat Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara, care ii impunea sa constituie completurile de 5 judecatori 100% aleatoriu, iar judecarea cauzelor de coruptie sa fie repartizata unor completuri specializate in aceasta materie.

Dar sa nu disperam: vineri, 8 octombrie 2021, avocatul Alexandru Musatouiu a depus cerere de preschimbare a termenului. Va tinem la curent zilele viitoare cu raspunsul ICCJ.

Prezentam in prima faza cel mai important fragment din actiunea avocatului:

„In fapt, prin H.G. 394/2020, incuviintata de Hotararea Parlamentului nr. 5/2020, a fost instituita starea de alerta pe intreg teritoriul tarii, fiind introduse limitari disproportionale si discriminatorii de drepturi si libertati, printre care dreptul la libera circulatie garantat de art. 25 din Constitutia Romaniei, dreptul la libertatea intrunirilor garantat de art. 39 din Constitutia Romaniei (art. 11 CEDO si art. 12 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene), accesul liber la o activitate economica garantat prin art. 45 din Constitutia Romaniei si art. 16 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, accesul la cultura protejat de art. 33 din Constitutia Romaniei (art. 13 din Carta drepturilor fundamentale UE), precum si accesul tinerilor la viata economica, culturala si sportiva a tarii garantat prin art. 49 al. 5 din Constitutia Romaniei.

Potrivit art. 2 al. 1 lit o din Lg 554/2004, drept vatamat reprezinta orice drept prevazut de Constitutie, de legea sau de alt act normativ, caruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ. Prin urmare, drepturile subsemnatului care justifica calitatea de reclamant sunt cele sus-mentionate prevazute de Constitutia Romaniei si carora le-a fost adusa atingere prin actul administrativ cu caracter normativ atacat, in mod special dreptul la integritate psihica protejat de art. 22 din Constitutie, afectat in mod repetat prin prelungirea restrictiilor. La acestea se adauga interesul general al societatii de a fi pusa in fata unor restrangeri de drepturi si libertati doar prin acte administrative normative legale si necesare.

Dupa aproape un an de la introducerea acestor masuri, se poate limpede observa lipsa lor de eficacitate si efectele dezastruoase pe care le au asupra sectorului economic si a vietii sociale, starea de revolta impotriva lor incepend sa cuprinda intreaga tara. Cu alte cuvinte, pagubele pricinuite de aceste masuri

sunt incomparabil mai mari decat beneficiile pretins a fi aduse. Tin sa precizez ca subsemnatul am fost infectat cu virusul Covid si internat cateva zile intr-un spital. Pot afirma, in cunostinta de cauza si fara vreun dubiu, ca isteria creata in jurul pandemiei este mult mai grava decat insasi pandemia.

HG 394/2020 nu respecta rigorile constitutionale

Dupa cum este de remarcat, fiecare HG emisa dupa HG 394/2020 nu face decat sa prelungeasca starea de alerta, sa mentina si / sau sa adauge la masurile de restrictie. Astfel, Hotararile de Guvern nr. 476/2020, 553/2020, 668/2020, 782/2020, 856/2020, 967/2020, 1.065/2020, 3/2021, 35/2021 si 293/2021 toate prevad la art. 1 ca se prelungeste cu 30 de zile starea de alerta pe intreg teritoriul tarii, instituita prin Hotararea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea starii de alerta si masurile care se aplica pe durata acesteia pentru prevenirea si combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, aprobata cu modificari si completari prin Hotararea Parlamentului Romaniei nr. 5/2020, cu modificarile si completarile ulterioare.

Insa Curtea Constitutionala a Romaniei a analizat, prin Decizia 457/2020, regimul juridic al HG 394/2020, concluzionand ca 'o hotarare a Guvernului modificata si completata printr-o hotarare a Parlamentului este un act hibrid fara nicio baza constitutionala, creat doar printr-o confuzie de atributii in privinta Parlamentului si a Guvernului si ignorarea principiilor care guverneaza raporturile dintre aceste autoritati publice, si cu un regim juridic incert din perspectiva incidentei art. 126 alin. 6 din Constitutie' (pag. 12 din Decizie).

CCR constata ca prin acest mecanism de hibrid de a se incuviinta o hotarare a Guvernului printr-o hotarare a Parlamentului (adica introducerea acestor hotarari in sectorul actelor care vizeaza raporturile Guvernului cu Parlamentul) se incearca sustragerea celei dintai de la controlul judecatoresc, cu consecinta incalcarii prevederilor art. 21 si art. 52, din Constitutie care consacra accesul liber la justitie si dreptul persoanei vatamate de o autoritate publica.

De asemenea, concluzioneaza CCR ca a construi prin lege o institutie noua – starea de alerta – cu un regim evident mai putin restrictiv decat starea de urgenta reglementata de legiuitorul constituant, dar care sa permita eludarea cadrului constitutional care guverneaza legalitatea, separatia puterilor in stat si conditiile restrangerii unor drepturi si libertati contravine exigentelor generale ale statului de drept, astfel cum sunt consacrate de Constitutia Romaniei.

In analiza unei alte exceptii de neconstitutionalitate, prin Decizia 458/2020, CCR statueaza ca 'legalitatea unui act administrativ normativ, care are ca prim reper prevederile art. 5 al. 5 din Constitutie, potrivit caruia 'in Romania, respectarea Constitutiei, a suprematiei sale si a legilor este obligatorie', poate fi supusa controlului instantei de contencios administrativ, in temeiul art. 52 alin. 1 din Constitutie si al Legii nr. 554/2004.

Caracterul exceptional, imprezibil al unei situatii nu poate constitui o justificare pentru a incalca ordinea

de drept, prevederile legale si constitutionale referitoare la competenta autoritatilor publice ori cele privind conditiile in care se pot aduce restrangeri exercitiului drepturilor si libertatilor fundamentale'. (pct. 73 din Decizie.)

Hotararile Guvernului se emit pentru organizarea executarii legilor (art. 108 alin. 2 si 4 din Constitutie), fara a se putea abate, prin modificari sau completari, de la cadrul circumscris prin normele cu putere de lege.

In concret, HG 394/2020, asa cum prevede in preambul, a fost emisa in baza art. 108 din Constitutie si al art. 3, 4, 6 si 71 din Legea nr. 55/2020, fiind incuviintata cu modificari prin Hotararea Parlamentului nr. 5/2020. Dispozitiile legale care prevedeau incuviintarea de catre Parlament, respectiv art. 4 al. 3 si 4 din Legea nr. 55/2020, au fost declarate neconstitutionale si inlaturate prin Decizia CCR 457/2020. Prin urmare, HG 394/2020 a fost emisa cu nerespectarea exigentelor legalitatii, din moment ce o parte din baza pe care aceasta s-a constituit a fost inlaturata de catre CCR.

In consecinta, HG 394/2020 este nelegala si fiecare hotarare de prelungire, precum si fiecare ordin sau alt act administrativ care s-a grefat pe HG 394 sunt, la randul lor, nelegale si lipsite de temei. Este de precizat si ca toate aceste hotarari de prelungire au depasit orice interpretare rezonabila a termenilor 'temporar' si 'proportional' prevazuti de art. 53 din Constitutie”.

Iata si principalul pasaj din motivarea sentintei:

„(n.r. Partea legata de exceptia lipsei de interes)

In ceea ce priveste lipsa interesului reclamantului in formularea prezentei actiuni, este de observat ca atat autorul exceptiei, paratul Guvernul Romaniei, cat si intervenientul accesoriu (n.r. Ministerul Afacerilor Interne) au apreciat ca reclamantul nu face dovada dreptului subiectiv sau al interesului legitim privat vatamat prin actele administrative a caror anulare se solicita, in conformitate cu art. 2 alin. 1 lit.o si p din Legea nr. 554/2004 (n.r. Legea contenciosului administrativ).

La randul sau, reclamantul a aratat ca in speta dreptul subiectiv si interesul legitim privat de a beneficia de libertatea de circulatie justifica calitatea procesuala, iar dreptul la ocrotirea sanatatii este incalcat prin masurile luate de autoritati, respectiv restrangerea posibilitatilor de a avea activitati sportive.

Totodata, in cuprinsul actiunii introductive reclamantul face referire la drepturile din Constitutia Romaniei ce i-au fost atinse prin actul atacat, respectiv dreptul la integritatea psihica protejat de art. 22 din Constitutie, afectat in mod repetat prin prelungirea restrictiilor.

Analizand aceasta exceptie, instanta retine cu titlu prealabil ca potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr.554/2004, orice persoana care se considera vatamata intr-un drept al sau ori intr-un interes legitim, de catre o autoritate publica, printr-un act administrativ sau prin nesolutionarea in termenul legal a unei cereri, se poate adresa instantei de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoasterea dreptului pretins sau a interesului legitim si repararea pagubei ce i-a fost cauzata. Interesul legitim poate fi atat privat, cat si public.

In intelesul art. 2 alin. 1 lit. a din lege, prin notiunea de 'persoana vatamata' se intelege 'orice persoana titulara a unui drept ori a unui interes legitim, vatamata de o autoritate publica printr-un act administrativ sau prin nesolutionarea in termenul legal a unei cereri; in sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vatamate si grupul de persoane fizice, fara personalitate juridica, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum si organismele sociale care invoca vatamarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor si intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate'.

Legea nr. 554 2004 defineste, la lit. p) din cuprinsul art. 2 alin. (1), interesul legitim privat ca fiind 'posibilitatea de a pretinde o anumita conduita, in considerarea realizarii unui drept subiectiv viitor si previzibil, prefigurat', iar la lit. r) din cuprinsul aceluingsi text legal interesul legitim public ca fiind 'interesul care vizeaza ordinea de drept si democratia constitutionala, garantarea drepturilor, libertatilor si indatoririlor fundamentale ale cetatenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competentei autoritatilor publice'.

De asemenea, art. 8 din Legea nr. 554/2004 prevede, la alin. (1/1), ca 'persoanele fizice si persoanele juridice de drept privat pot formula cerere prin care invoca apararea unui interes legitim public numai in subsidiar, in masura in care vatamarea interesului legitim public decurge logic din incalcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat', iar la alin. (1/2) stipuleaza ca 'prin derogare de la dispozitiile alin. (1), actiunile intemeiate pe incalcarea unui interes legitim public pot avea ca obiect numai anularea actului sau obligarea autoritatii parate sa emita un act sau un alt inscris, respectiv sa efectueze o anumita operatiune administrativa sub sanctiunea penalitatilor de intarziere sau a amenzii, prevazute la art 24 alin. (2)'.

Din interpretarea textelor de lege anterior indicate rezulta ca justifica legitimare procesuala activa in contenciosul

administrativ, in sensul art. 1 alin. (1) si (2) din Legea nr. 554/2004, orice persoana, fizica sau juridica, daca indeplineste conditia de a se considera vatamata intr-un drept ori intr-un interes legitim, printr-un act administrativ, tipic sau asimilat, adresat ei in sesi sau altui subiect de drept.

Prevederile Legii nr. 554/2004, mentionate mai sus, consacra regula contenciosului subiectiv, in sensul ca un act administrativ poate fi anulat numai daca se dovedeste ca a produs reclamantului o vatamare intr-un drept ori intr-un interes legitim.

Conditia vatamarii, in sensul art. 2 lit. a) din 1 Legea nr. 554/2004, se face prin raportare la notiunea de interes legitim, interes care, potrivit art. 1 alin. (1) din aceeaasi lege, poate fi atat public, cat si privat'.

In alti termeni, instanta retine ca un act administrativ (indiferent daca este normativ sau individual) poate fi anulat numai daca si sub conditia de a se dovedi ca a produs reclamantului o vatamare intr-un drept ori intr-un interes legitim, potrivit art. 1 alin. (1) si (2) din Legea nr. 554/2004, care consacra contenciosul subiectiv.

In argumentarea acestei concluzii, se retine, asa cum s-a aratat anterior, ca, din economia dispozitiilor art. 52 din Constitutia Romaniei si a normelor de ansamblu instituite de Legea nr. 554/2004, actiunea in contencios administrativ poate fi promovata de orice persoana interesata, ale carei drepturi sau interese legitime au fost vatamate printr-un act administrativ nelegal sau prin refuzul unei autoritati administrative de a-i solutiona o cerere legitima. Prin urmare, reclamant poate fi, ca regula generala, in sensul art. 1 alin. (1) si (2) din Legea nr. 554/2004, orice persoana, fizica sau juridica, daca indeplineste conditia de a se considera vatamata intr-un drept ori intr-un interes legitim, printr-un act administrativ, tipic sau asimilat, adresat ei in sesi sau altui subiect de drept.

Vatamarea interesului se apreciaza prin raportare la notiunea de interes legitim privat in cadrul contenciosului subiectiv, deoarece, conform art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 554/2004, prin 'interes legitim privat' se intelege 'posibilitatea de a pretinde o anumita conduita, in considerarea realizarii unui drept subiectiv viitor si previzibil, prefigurata'.

Asa fiind, se poate statua ca actiunile persoanelor fizice se pot intemeia, ca regula, pe incalcarea drepturilor subiective sau a intereselor legitime legate de aceste drepturi; in mod exceptional, legea lasa posibilitatea de a nu fi declarate inadmisibile nici cererile unei persoane fizice care au drept temei incalcarea unui interes legitim public, cu conditia ca afirmarea incalcarii acesta sa aiba un caracter subsidiar fata de invocarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat, in conditiile art. 8 alin. (1) si (1/2) din Legea nr. 554/2004.

Aceasta, deoarece interesul legitim public reprezinta, conform art. 2 alin. (1) lit. r) din Legea nr. 554/2004, interesul care vizeaza ordinea de drept si democratia constitutionala, garantarea drepturilor, libertatilor si indatoririlor fundamentale ale cetatenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competentei autoritatilor publice. Or, o atare restrictie in exercitarea actiunii in contencios administrativ isi are ratiunea in eliminarea asa-numitelor 'actiuni populare' (actio popularis) inaintate de diverse persoane de drept privat, fizice sau juridice, care nu erau in masura sa justifice, prin raportare la propria persoana, o vatamare a unui drept sau interes legitim privat si, ca atare, isi intemeiau actiunea numai pe teza vatamarii interesului public.

Curtea mai retine ca o atare limitare este compatibila cu exigentele art. 6 paragraful 1 din Conventia pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale, asa cum a fost interpretat in jurisprudenta Curtii Europene a Drepturilor Omului (C.E.D.O.), deoarece urmareste un scop legitim, evidentiat anterior, limitarea nu afecteaza insasi substanta dreptului, reclamantul putand actiona, in lipsa dovedirii lezarii unui interes legitim privat, in cadrul organismelor sociale interesate, asimilate persoanei vatamate, conform art. 2 alin. (1) lit. a) teza ultima, corelat cu lit. s) a aceluiasi text din Legea nr. 554/2004.

Curtea mai retine totodata ca interesul legitim definit de Legea nr. 554/2004 nu se confunda cu interesul procesual definit de Codul de procedura civila, iar analiza de mai sus vizeaza interesul legitim in sensul Legii nr. 554/2004.

Cele doua notiuni definite de lege sunt notiuni de drept administrativ material si nu trebuie confundate cu interesul – conditie de exercitiu a actiunii civile, privit ca fiind folosul practic urmarit prin promovarea actiunii sau pentru continuarea exercitarii acesteia.

Sintetic spus, atunci cand recurge la exercitiul actiunii in contencios administrativ, reclamantul trebuie sa dovedeasca: in primul rand, indeplinirea unei conditii de drept procesual, constand in existenta unui interes in promovarea actiunii, un folos practic al exercitarii sau al continuarii exercitarii acesteia; iar in al doilea rand, indeplinirea unei conditii de drept material constand in vatamarea unui drept sau a unui interes legitim.

In ceea ce priveste primul aspect, instanta retine ca verificarea existentei acestuia se realizeaza inca de la momentul formularii cererii de chemare in judecata si de regula nu implica administrarea unui probatoriu care sa priveasca lamurirea elementelor de fond ale cauzei, pe cand indeplinirea conditiei de drept material a lezarii unui interes legitim implica administrarea unui probatoriu care priveste fondul cauzei.

In speta, in justificarea interesului legitim privat reclamantul indica faptul ca prin H.G. nr. 394/2020 ii sunt

incalcate drepturi si libertati fundamentale garantate de Constitutie, cum ar fi dreptul la sanatate psihica (apreciat a fi incalcat prin prelungirea restrictiilor in mod repetat), ori dreptul la ocrotirea sanatatii (ce este incalcat prin restrangerea posibilitatilor de a desfasura activitati sportive), dar nu ofera explicatii privitoare la continutul efectiv al acestei afectari si a impactului pe care il produc masurile continute de actul contestat asupra sa.

Curtea observa astfel ca reclamantul formuleaza critici cu caracter abstract, desi prin Anexele nr. 1-3 – anexe integrate Hotararii nr. 394/2020 – sunt expuse in concret masurile instituite prin acest act administrativ, iar reclamantul nu formuleaza critici punctuale privitoare la nelegalitatea acestor restrictii si nici nu a aratat modul efectiv in care instituirea acestora il vatama, iar sustinerile si criticile sale de nelegalitate se raporteaza la ansamblul hotararii.

Din motivarea cererii de chemare in judecata, se poate observa ca demersul reclamantului se intemeiaza pe argumente apte a fundamenta apararea unui interes legitim public. In mod repetat, reclamantul se refera la consecintele negative ale masurilor restrictive adoptate pentru limitarea infectiei cu virusul SARS-COV-2, indicand ca acestea constau in declansarea unei crize de natura economica si sociala. Aceste aspecte ar putea fi circumscrise apararii unui interes legitim public, in speta apararea drepturilor si libertatilor fundamentale ale cetatenilor, dar nu sunt subsidiare invocarii unui interes de natura privata, intrucat prin acestea nu poate fi prefigurata folosul propriu pe care reclamantul l-ar obtine ca urmare a admiterii cererii sale.

Prin urmare, reclamantul, in calitatea sa de persoana fizica, nu poate actiona ca atare in contenciosul administrativ subiectiv, decat daca si sub conditia in care dovedeste ca este titularul al unor drepturi subiective sau interese legitime private [art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004] si, drept urmare, nu pot formula o actiune in contencios obiectiv, respectiv sa ceara anularea unui act administrativ, pornind de la premisa lezarii unui interes legitim public, decat daca si sub conditia in care probeaza ca vatamarea interesului legitim public exhibit decurge logic (ca o consecinta, sa existe deci raport de cauzalitate) din incalcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat (art. 8 alin. (1/1) din Legea nr. 554/2004, asa cum a fost interpretata prin Decizia Curtii Constitutionale nr. 66 din 15 ianuarie 2009, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009).

Curtea reitereaza argumentul conform caruia contenciosul subiectiv presupune vatamarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat, astfel ca instanta de contencios administrativ trebuie sa verifice daca prin actul administrativ care face obiectul actiunii s-a adus atingere unei situatii juridice subiective; or, din sustinerile reclamantului nu rezulta acest aspect.

Se mai retine totodata ca asupra necesitatii dovedirii incalcarii interesului legitim privat s-a pronuntat si Curtea Constitutionala a Romaniei, prin Decizia nr. 66 din 15 ianuarie 2009, sus-mentionata, referitoare la exceptia de neconstitutionalitate a prevederilor art. 8 alin. (1/1) din Legea nr. 554/2004, care a statuat ca aceste dispozitii 'au menirea de a clarifica si de a stabili in ce conditii si cine poate invoca apararea interesului legitim public. Din continutul textului se deduce ca, prin actiunea pe care o introduc la instanta de contencios administrativ, persoanele fizice si persoanele juridice de drept privat nu pot invoca direct 'interesul legitim public' pentru anularea unui act administrativ, ci numai in subsidiar, pe calea unor cereri distincte, in masura in care vatamarea interesului legitim public decurge din incalcarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat. Asadar, prin actiunea introdusa, persoanele fizice si persoanele juridice de drept privat trebuie sa dovedeasca mai intai ca a avut loc o incalcare a dreptului sau interesului lor legitim privat, dupa care sa sustina in sprijinul cererii si vatamarea interesului public, ce decurge din actul administrativ atacat. Prin adoptarea textului criticat, legiuitorul a urmarit sa 'paralizeze' asa-numitele 'actiuni populare' intentate de unele persoane fizice sau persoane juridice de drept privat care, neavand argumente sa dovedeasca o vatamare a unui drept sau interes legitim privat propriu, recurg la calea actiunilor intemeiate exclusiv pe motivul vatamarii interesului public.

Instanta concluzioneaza astfel ca reclamantul nu a dovedit in speta interesul legitim privat ce a fost vatamat prin actul administrativ atacat, argumentele sale justificand un eventual interes legitim public, dar conform dispozitiilor art. 8 alin. (1/1) din Legea nr. 554/2004, interesul public poate fi invocat de persoanele fizice in formularea cererilor lor in fata instantei de contencios administrativ numai in subsidiar, in masura in care vatamarea interesului legitim public decurge logic din incalcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat si acest aspect este de natura a conduce, in conditiile art.18 alin.1 din Legea nr. 554/2004, la respingerea actiunii sale.

(n.r. Partea legata de decizia CCR care a desfiintat hotararea Parlamentului)

Raspunzand argumentului reclamantului privind nelegalitatea HG nr.394/2020 ce decurge din faptul ca aceasta a fost incuviintata cu modificari prin Hotararea Parlamentului nr.5/2020, in baza art.4 alin.3 si 4 din Legea nr.55/2020,

ce au fost declarate neconstitutionale prin Decizia CCR nr. 457/2020, instanta constata ca aceste argumente sunt nefondate.

Astfel, HG nr. 394/2020 a fost emisa in baza art. 108 din Constitutie, iar prevederile art.4 alin.1 din Legea nr.55/2020 stabilesc competenta Guvernului de a institui, prin hotarare, starea de alerta.

Conceptul de 'stare de alerta' este definit in art. 2 din aceeași lege, prin acesta intelegandu-se 'raspunsul la o situatie de urgenta de amploare si intensitate deosebite, determinata de unul sau mai multe tipuri de risc, constand intr-un ansamblu de masuri cu caracter temporar, proportionale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia si necesare pentru prevenirea si inlaturarea amenintarilor iminente la adresa vietii, sanatatii persoanelor, mediului inconjurator, valorilor materiale si culturale importante ori a proprietatii'.

Potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, 'Starea de alerta se instituie pe intreg teritoriul tarii sau doar pe teritoriul unor unitati administrativ-teritoriale, dupa caz. Pentru situatia in care starea de alerta se instituie pe cel putin jumatate din unitatile administrativ-teritoriale de pe teritoriul tarii [asadar, in mod evident, si pentru ipoteza instituirii pe intreg teritoriul tarii, ipoteza implicita ce rezulta din redactarea art. 4 alin. (3) din lege si coroborarea sa cu alin. (2) al acelului articol], legiuitorul a prevazut regula potrivit careia masura instituita prin hotararea Guvernului se supune incuviintarii Parlamentului, care o poate incuviinta integral sau cu modificari.

Curtea Constitutionala a retinut, prin Decizia nr. 457/2020, ca normele constitutionale nu disting in privinta hotararilor Guvernului in functie de obiectul acestora. Astfel fiind, in lipsa unui regim constitutional derogator pentru hotararile Guvernului prin care se instituie starea de alerta, nu se poate conferi, prin acte infraconstitutionale, un asemenea regim cu caracter de exceptie. Ca urmare, hotararea Guvernului prin care se instituie starea de alerta poate fi doar un act administrativ normativ, deci un act de reglementare secundara care pune in executare un act de reglementare primara.

'De asemenea, cata vreme un control parlamentar al hotararilor Guvernului in sensul incuviintarii / respingerii / modificarii acestora nu apare intre mecanismele de rang constitutional instituite pentru a regla raporturile dintre autoritatile publice in cadrul regimului de separatie si echilibru al puterilor in stat, iar hotararile Guvernului constituie – asa cum s-a precizat – expresia competentei originare a Guvernului, prin excelenta de natura executiva, prin incuviintarea / modificarea masurilor adoptate prin hotarari ale Guvernului, Parlamentul ajunge sa cumuleze functiile legislativa si executiva, situatie incompatibila cu principiul separatiei si echilibrului puterilor in stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din constitutie. Ingerinta Parlamentului asupra unui act specific Guvernului, destinat punerii in executare a legii, semnifica o imixtiune a puterii legiuitoare in cea de reglementare secundara pentru executarea legilor, ce apartine exclusiv Guvernului. Or, Parlamentul nu isi poate exercita competenta de autoritate legiuitoare in mod discretionar, oricand si in orice conditii, adoptand legi prin care sa creeze cadrul in care sa aduca atingere competentelor constitutionale ce apartin, in mod exclusiv, altor puteri ale statului'.

Urmare a acestor considerente, prin decizia mai sus mentionata s-a admis exceptia de neconstitutionalitate ridicata direct de Avocatul Poporului si s-a constatat ca dispozitiile art. 4 alin. (3) si (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele masuri pentru prevenirea si combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 sunt neconstitutionale. Acest aspect nu este inasa de natura a atrage nelegalitatea HG nr.394/2020, intrucat decizia Curtii Constitutionale a constatat neconstitutional doar textul de lege ce viza aprobarea ulterioara a hotararii de guvern de catre Parlament, iar nu textul de lege care indreptatea guvernul la adoptarea hotararii privind starea de alerta (art.4 alin. 1 din Legea nr. 55/2020).

Astfel, instanta retine ca motivele de nelegalitate ale HG nr.394/2020 se raporteaza la aspecte anterioare sau concomitente adoptarii ei de catre emitentul Guvernul Romaniei, si nu la aspecte ulterioare, cum este cel privind aprobarea ca atare sau cu modificari de catre Parlamentul Romaniei.

In speta, mai este de observat faptul ca desi reclamantul a precizat ca, in concret, HG nr.394/2020 a fost incuviintata cu modificari prin Hotararea Parlamentului nr. 5/2020, nu a relevat in speta in ce au constatat aceste modificari si in ce masura modificarile astfel aduse prin Hotararea Parlamentului nr.5/2020 au fost in masura a incalca un interes legitim privat definit de art. 2 alin. 1 lit. p din Legea nr. 554/2004, pentru ca Decizia Curtii Constitutionale nr. 457/2020 sa produca efectul invocat de reclamant, acela de a lovi de nulitate HG nr. 394/2020”.

[* Cititi aici intreaga actiune](#)

[* Cititi aici sentinta completa](#)